

Ale dáma nedbala, dotáhla jej až před dům, otevřela domovní dveře vlastním klíčem, vytáhla Vomáčku do prvního patra, kde se smíchem prohodila: „Tak tady se rozloučíme. Vy bydlíte v prvním poschodí, ale já až ve třetím!“ To říkouc zmizela.

Pan Vomáčka, tápaje ke dveřím svého bytu, zahořekoval: „Jesli se tohle na mě štouchne!“

A „šťouchlo“ se to. Veselá jeho společnice vypravovala příhodu kde komu a kde kdo si z pana Vomáčky dělal legraci, ovšem kromě jeho ženy, která si o té věci se svým mužem pohovořila velmi vážně. Pan Vomáčka dlouho snášel svůj osud pokorně, ale konečně mu trpělivost došla a on veřejně a nahlas zvolal, že ona dáma je domýšlivá husa.

Tento jeho výrok šířil se organisovaným ústním podáním, až došel k sluchu noční společnice pana Vomáčky. Zažalovala ho a pan Vomáčka ocitl se na lavici obžalovaných před soudcem vrch. r. Sittou. Ten prohlásil, že říci o dámě, že je husa, není dovolenou kritikou, a doporučil obžalovanému, aby se s žalobkyní smířil. Pan Vomáčka poslechl, smířil se s paní a dobře si ji prohlédl. To proto, aby se po druhé už nespletl. —as—

Sardines portugaises.

(Okresní soud v Brně.)

Ze každý člověk má rád něco jiného, o tom mohou vyprávěti páni lahůdkáři i restauratéři. Jeden je milovníkem olomouckých syrečků, které už pěkně „tečou“, druhý dává přednost debrecínské pečince, třetí si potrpí na hlemýždě a ústřice. Náš hrdina, pan Hynek Ženuška, obchodník, mohl se utlouci po sardinkách, protože po nich se tak pěkně pilo víno. A kdykoli šel do vinárny, nikdy nezapomněl zásobiti se plechovkou oněch miniaturních ryb, jichž doménou je moře Středomoří.

Jednoho dne vybral se jako obyčejně na své obligátní čtyři „čtvrtky“. Dříve než se pustil do pití, otevřel opatrně krabičku, aby ani kapička oleje neukápla, a právě se chystal nabodnouti svoji první oběť, když tu jeden z jeho spolustolovníků, krejčí Lemovka, mu sdělil, že má hned přijít ven, kde na něho čeká soused Kučera, že s ním chce promluvit oněm velmi diskrétním. Pan Ženuška přelétl ještě bystrým zrakem krabičku, počítaje v duchu, kolik tam těch mršek je, aby se mu snad žádná za jeho nepřítomnosti nezatoulala do jiného žaludku, a pak rychle vyšel.

Za malou chvíli se vrátil a zle se katil na Kučera, že jej pro takovou hloupost volá ven. Uklidnil se však, vida všechny rybičky pchradem, a labužnický se do nich pustil. Po každém soustu se vždy napil vína a liboval si, jen což. Když ve škatulce zbyl již jen olej, i ten pozorně vymácel kouskem rohlíku, aby ani kapička nepřišla nazmar. A pak teprve dal se do debaty o matchi „S. K. Čutního“, o prasatech, která stále stoupají, o klukovi, kterému dnes dal pár pohlavků a o jiných světohorných událostech.

Co tak klidně rozprávěl, najednou vstal a zrychleným krokem opustil místnost. Po chvíli se vrátil, jakoby se nic nepříhodovalo, a

mna si ruce prorokoval, že bude zítra pořád ný „samec“, že nějak přitahuje. Za dvě minuty se opět omluvil, že mu není nějak dobře od žaludku a znovu vyšel. Tak to udělal ještě asi třikrát.

„To tam na vás ten Kučera ještě pořád čeká?“ ptali se ho sousedé jakoby nic.

„I kdepak, ale nevím, co to dnes se mnou je. A přece se nepamatuju, že bych byl tak něco zvláštního snědl! Už je mi...“ Nežli však mohl domluvit, popadl se za břicho a znovu vyběhl. Za ním pak zněl huronský smích, který jeho povedená stolní společnost už nemohla déle zadržeti.

Když se vracel pan Ženuška celý utrpený zpět, oslovil jej na chodbě jeho známý Sýkora, který seděl naproti jeho stolu.

„Myslím, že bych uhodl, proč pořád chodíte ven, pane Ženuško!“

„To bych věru rád věděl, už se mi to přestává líbit.“

„Řeknu vám to tedy, ale musíte být jako hrob.“

„Ruku na to.“

A teď se dozvěděl pan Ženuška, kterak jeho proradní přátelé schválně dali jej vyvolat ven a mezitím že krejčí Lemovka vyli olej z rybiček do plivátka, kdežto do krabičky nalil něco z lahvičky, kterou měl v kapse. Nyní bylo jasno, že to byl pověstný ricinový olej.

Pan Ženuška neřikal nic, ale když přišel ke stolu, mračil se jako Zeus. Za chvíli však to nevydržel a vybuchl: „Pánové, to je od vás uličnictví, co jste mi provedli.“

Všichni se na něho dívali udiveným pohledem nevinných jehňat, nejvíce z nich krejčí Lemovka.

„Prosím tě, netvař se tak hloupě, já vám dobře, že's mi to nastrojil. Ale já se ti pomstím!“

„To bych se na to podíval, abyses mstil po tolika procházkách. Vždyť bys nezabil ani mouchu!“ zasmál se Lemovka. Všichni okolo se smáli a to velmi Ženušku rozzlobilo.

„Že ne? Já ti to ukážu!“

A dal krejčímu s každé strany jen jednu, ale takovou, že spadl i se židlí na zem a v hlavě mu hučelo, takže jej musil prohlédnouti lékař.

Z toho potom vyrostla žaloba pro přestupek lehkého ublížení na těle, která se projednávala u okresního soudu. Zde po všech polehčujících okolnostech, jako je rozčilení, přiznání se a zachovalost, byl Ženuška uznán vinným a odsouzen na tři dny podmínečně.

„Přijímáte trest?“

„Přijímám a nebudu ho už ani žalovat u civilního soudu, protože s těmi sardinkami jsem měl už tolik běhání, že nemusím měsíc chodit na procházku.“ Iva.

Z CIZINY

Milostný román před senátem.

Skutečný román v plném slova smyslu byl nyní předmětem jednání jednoho senátu zemského civilního soudu ve Vídni a to pod prosaickou rouškou žaloby na náhradu škody za zmenšenou schopnost vdavek a za ztrac-